

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 17-02-39704 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת אפרת רבהון

תובעת

טליה ארגמן

ע"י ב"כ עוה"ד משה ברקוביץ

נגד

נתבעת

חוה אלאמו

ע"י ב"כ עוה"ד דב הירש /

דורינה קורין-הירש / אלי אדר

פסק דין

תביעה לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965.

רקע עובדתי

1. "תיאטרון שורשים" בבית שאן, צמח מחוג דרמה קטן שהקימה התובעת (להלן-**טליה**; **התובעת**) בשנת 2002 עם קבוצת נשים בנות העדה האתיופית. את המחזה "שורשים" היא כתבה על פי סיפוריהן האישיים של הנשים, ויחד יצרו מופע בו השחקניות משחקות את עצמן ומציגות את סיפור חייהן. תמונות של חוויות מתלאות עלייתן לארץ, חבלי הקליטה בה, המורשת, המסורת והתקווה לעתיד משותף בישראל. במהלך השנים הצטרפו למופע גם הסבתות והילדות, ושלושה דורות הציגו את ההווי והתרבות של הקהילה האתיופית. המופע שעלה במקומות רבים ברחבי הארץ, חשף את הצופים לסיפורה של הקהילה האתיופית ותרבותה העשירה, וזכה למכתבי הערכה והוקרה רבים. הנתבעת (להלן – **חוה**; **הנתבעת**) הייתה אחת מן השחקניות ששיחקו את סיפורן האישי במופע. את התיאטרון ניהלה טליה בהתנדבות במסגרת פרויקט "גמלא" בשיתוף ג'וינט ישראל, ולאחר 13 שנים בהן עמדה בראשו, העבירה את המשך ניהולו למר עידו וייס.

2. לדברי טליה, ביום 21.11.16 פרסמה חוה ב"פייסבוק" פוסט מבזה, משפיל ופוגעני על אודותיה, הכולל השמצות ודברי כזב שכוונו לפגוע בשמה הטוב ובעיסוקה. לפרסום נחשפו מכריה וחבריה

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

1 הרבים, הוא פגע בשמה הטוב והסב לה עוגמת נפש וצער רב, בגינם היא עותרת לחיוב חווה לפצות
2 אותה בסך של 100,000 ₪.

3
4 3. חווה מכחישה שכתבה את הפרסום, שלטענתה כלל לא היה.

5
6 4. לדבריה פרסמה בעבר תגובות לפוסט שכתבה טליה, שהייתה שונה בתוכנה מהפרסום מושא
7 התביעה, ולא נותר לה העתק ממנה היות וטליה מחקה את הפוסט ואת כל התגובות לו. לדבריה,
8 התנצלה בפני טליה, שהתחייבה שלא תגיש נגדה תביעה אם תתנצל, אולם הפרה התחייבות זו.

הפרסום

9
10
11
12 5. את הפרסום שבמוקד המחלוקת (להלן - **הפרסום**) מכנה טליה "פוסט" בעוד חווה טוענת כי
13 מדובר ב"תגובות" לפוסט. טליה והעדויות מטעמה נחקרו ארוכות על ההבדל בין תגובות לבין פוסט,
14 אולם הצדדים לא נדרשו בטיעוניהם לנפקות המשפטית של פרסום לשון הרע בפוסט או בתגובות.
15 השאלות העומדות להכרעה בתביעה זו היא אם הפרסום מושא תביעה זו היה, האם נכתב על ידי
16 חווה והאם הוא מהווה לשון הרע. לשון הרע היא לשון הרע, בין אם פורסמה בפוסט ובין אם
17 פורסמה בתגובות (שאורכה כאורך פוסט).

18
19 6. הפרסום הובא על ידי התובעת בעמודי צילום של מסך מחשב, בראשו מופיע שמה המלא של
20 הנתבעת - חווה אלמו. לעניין זה נטען על ידי הנתבעת, כי הפרסום עצמו לא היה, כי לא היא
21 שכתבה אותו וכי אין מדובר בלשון הרע. הנתבעת לא טענה להתקיימות איזו מן ההגנות בתיק.
22 בין עמודי הצילום קיימת חפיפה בחלק מן הטקסט המופיע בסוף כל עמוד, וחוזר בתחילת העמוד
23 שלאחריו. לצורך הדיון ובחינת תוכן הדברים ברצף, יובא להלן הפרסום בשלמותו (ללא הכפילות
24 האמורה), תוך הדגשת הביטויים, שטליה טוענת בתביעתה כי הם דברי הכזב המהווים לשון הרע
25 על אודותיה.

26
27 וזו לשון הפרסום:

"חווה אלמו

28
29
30
31 את לא רועיה לקבל משוב כזה משהו לא מכיר אותך אז חושב כך הקנים והגנבים רעיונות של
32 אנשים שעבדו קשה, שנים רבות, ואת טליה היית חלק מהרעיון וחתומה וקבלת חוברת
33 עיסקית ולפני 10 שנים אן לא יותר, ועכשיו אין לך מה לעשות בחיים חוץ מלגנוב רעיונות

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

1 של שאנשים לאחר שזרקת התיאטרון שורשים את מנסה לקלקל יחסים, כידוע לך שהרעיון
2 והיוזמה שלי מתי התחילה ובאיזה אופן מאיזה סיבה, ואני לא לבדי אנשים גדולים עבדו ועמלו
3 קשה, עבור הפרויקט הזה שאת היית חלק ממנה, עם Jacob samuel וק'צה וישראל, וכמובן
4 שוש מיצמן ואסתי שורר, יהודית אייל ועוד המון אנשים, ששותפם, מלאה והמקום עובד כפי
5 שידוע לך זמנית עד שיגיע לחזון הגדול שלו עוד מעט, עובד הכי, מצלחה ומעבר את המסר,
6 כי טוב בעולם ויש לו חזון שיתממש בקרוב ואת לוקחת את המודל הזה ומנסה לסכסך בני
7 הקהילה איזה מין מנחה את, ואת מדברת עלנו שגנבנו לך את הרעיון, ממש חוצפנית
8 שכמוך, את לא רועיה לייצג את הקהילה, כי את מחפשת מקור פרנסה ולא לחבר תרבויות,
9 מספיק שגייסת עלנו טון כסף בעבר, אני מוכנה לוכיח לך, תפסיק לעשות, פשוט מאנשים
10 עדין עולים חדשים, לא רק את? גם ישראל בכלל מוכר כעברין שמקלקל יחסים בן הקהילה,
11 כאשר לא קיבלו אותו בכול הארץ אז הגיע אלייך ליחס אישי ונשאר גם לקלקל את היחסים
12 שלנו באזור אגב אני כוחיח לך מי את בכל התחמים שלך, תפסיקי לדבר אלי, אני פתחתי
13 לך את השאר לקהילה המיוחדת שלנו יחד עם אושרת בראל ומירי, בפרוייקט גמלאה אז עד
14 שנפגש, בבית המשפט לא יעזוב אותך עד שתהוצאי את האמת עדן את ממשיכה לזלזל
15 אלי ומדברת שאני הוצאת אותך מהתיאטרון שורשים והאמת ידוע שבעצמך זרקת את
16 התרבות שלנו, ברחוב בנר הראשון של חנוכה לפנה כ3 שנים עד שהוקם שוב בזכות נשים
17 שלא רוצו לזרוק את ההסטוריה שלנו, ואת חשבת בכלל לא נשקים אותו אבל יש אנשים
18 חזקים, אולי את יורה במכתב אבל את בן אדם שמחפש את אני ממין שלו עוד לא התפתיח
19 שעדן לא בשל,, אנחנו יוזמים עובדים קש ואתם בקלות מתפרנסים באגב שלנו כל משהו
20 עבד איתך יודע מי את. אז בבקשה תרדי לי מהברדים שלי!! גם את הפוסת הזה שכתבתי
21 רק לראות לאנשים שחושבים שבאמת כול מה שאת אומרת נכון וזה ההפך שרק שתידעו
22 משהו מסכסך בנו זה אנשים שכמך שחושב שמותר לך לעשות מאיתנו מה שבאה לך
23 וכאשר משהו חזק אז הולכים לאנשים פחות מבינים חלשים ורומסים אותם כדי לקדים
24 את עצמים ומתפרנסים אל הגב שלנו, אני חווה אלמו שקל אחת לא קיבלתי תרומה מאף
25 אחד ואת אמרת לקהילה שאני מגייסת כסיף עבור הקהילה לאינטרס האישי שלי ואת זה את
26 תוכיחי לי בבית משפט וזה יכתב בספר של חיי, יש בחיים קווים אדומים לכולנו לא רק לך,
27 עכשיו לא מכבדת את עצמך עוד ממשיכה להסית את כול העולם נגדי, בעיקר את הקהילה
28 שלי!!"
29

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

7. כאמור, חווה טוענת שלא כתבה את הדברים המופיעים בפרסום וכי הפרסום כלל לא היה. בבחינת טענות אלה יפתח הדיון.

האם מדובר בפרסום שלא היה; האם חווה כתבה אותו

8. לאחר שבחנתי את הראיות, הטענות מטעם הצדדים ועדויותיהם לפני, שוכנעתי כי מדובר בפרסום אותנטי, שנכתב על ידי חווה. את טעמי אפרט להלן.

ראשית, טליה העידה כי יום לאחר הפרסום (שהיה ביום 20.11.16 בשעה 23:28) הגיעה לביתה חברתה רותם אלמוג (להלן - **רותם**), שצילמה בנוכחותה את הפרסום ממסך המחשב שלה בטרם מחקה אותו. לדבריה, היא עצמה אינה יודעת למחוק או לצלם מהפייסבוק, ובשל המצב הנפשי הקשה בו הייתה מצויה עקב הפרסום, ספק אם הייתה זוכרת לצלם את הפרסום לפני מחיקתו (פר' עמ' 11, ש' 20-21). את טענת הנתבעת כי הפרסום אינו קביל, היות ולא הוגש באמצעות רותם "עורכת המסמך" איני מוצאת לקבל, הן לנוכח ההתפתחות החקיקתית של צמצום הסייגים החלים על קבילותן של ראיות והמעבר לגישה המבכרת בדיקה עניינית של הראיה בתחום הערכת הראיות (ע"א 2515/94 לוי נ' עיריית חיפה(פורסם בנבו)(25.8.96)), והן בהינתן עדותה של טליה, שדי בה להגשת הצילום באמצעותה, כראיה לעצם קיומו של הפרסום, אף כראיה למקוריותו.

שנית, לא הוצגה כל ראיה התומכת בטענה כי מדובר במסמך מזויף. חווה שהרחיקה עצמה מן הפרסום באופן גורף, הכחישה שכתבה אותו (באחת מן הגרסאות שמסרה) ולא טענה כי מדובר במסמך שעבר עריכה.

שלישית, על אותנטיות הפרסום ניתן ללמוד מן המסמך המצולם גופו. בראש ארבעת עמודי הפרסום מופיע סימון **screenshot-2016-11-21-16-29-40.png** שעולה ממנו, כי מדובר במסמך שצולם ממסך המחשב, ביום 21.11.16 בשעה 21:29:40. תוכן הדברים מתחילת הפרסום ועד סופו הוא קוהרנטי, והכפילות הקיימת בין הדברים בסוף כל עמוד לדברים בתחילת העמוד שלאחריו, מבחינה תוכנית וחזותית, מחזקת גם היא את המסקנה כי מדובר במסמך אותנטי.

רביעית, אותנטיות הפרסום וזיהוי הכותב, עולה מעדותה של חווה עצמה. בגרסתה בכתב ההגנה ובתצהיר מטעמה הכחישה שכתבה את הפרסום, אולם בדבריה בדיון קדם-המשפט שנערך ביום 22.4.18 שינתה מגרסתה. לאחר שעיינה בפרסום, טענה שכתבה שתי שורות ממנו, ובהמשך עדותה הספונטנית, ניכר הדמיון הרב בין תוכן דבריה בדיון לתוכנם בפרסום.

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

לשם עמידה על הדמיון האמור, יובאו להלן זה לצד זה, הדברים שאמרה בדיון בהדגשה והדברים שנכתבו בפרסום (בסוגריים):

בדיון (עמ' 3, ש' 9 והלאה) אמרה: **"לא את הכל אני כתבתי. אני כתבתי, גנבים רעיונות של אנשים שעבדו קשה. מה שפרסמתי לקחת רעיונות ומעתיקה, לא מספיק שלקחת התיאטרון שורשי וזרקת בצורה מגעילה.** (בפרסום נכתב: אין לך מה לעשות בחיים חוץ מלגנוב רעיונות של אנשים לאחר שזרקת התיאטרון שורשים את מנסה לקלקל יחסים; וכן: את מדברת עלינו שגנבנו לך את הרעיון, ממש חוצפנית שכמוד), **אני הבאתי את החומר ואת התכנים ולא יכול להיות"** (בפרסום נכתב: כידוע לך שהרעיון והיוזמה שלי)

ובהמשך היא אומרת: **"מדובר בסיפור האישי שלי. אני הובלתי אותה והייתי איתה יד ביד. אנחנו יחד וצעדנו ביחד, אני הייתי הנהגת שלה ובעלי הוביל את התאטרון בכל מיני מקומות. לא יכול להיות שתזרוק את התאטרון, היא ניסתה להקים אותם דברים כמו שלי, לא יתכן. היא זרקה את תאטרון שורשים ואיך אפשר להמשיך לעבוד עם הקהילה כשהיא מסכסכת.** (בפרסום נכתב: שרק שתידעו משהו מסכסך בנו זה אנשים שכמך שחושב שמותר לך לעשות מאיתנו מה שבאה לך) **לא קיבלנו שקל אחד** (בפרסום נכתב: אני חווה אלמו שקל אחת לא קיבלתי תרומה מאף אחד) **בית משפט צריך לדעת ולהבין את הדברים האלה. יש לי הרבה חומר על שקרים שנעשה על הקהילה. הקהילה שלי חלשה ואם אני מתבטאת על הזכויות שלהם אני לא בסדר** (בפרסום נכתב: ... וכאשר משהוא חזק אז הולכים לאנשים פחות מבינים חלשים ורומסים אותם כדי לקדים את עצמים ומתפרנסים אל הגב שלנו).

אני לא יודעת מי כתב את הטקסט. אני כתבתי שתי שורות. איפה התגובות שלה? "

השוואה זו מגלה קווי דמיון והדהוד, בין טענות חווה בדיון לבין הטענות בפרסום, מן ההיבט התוכני והמילולי, של אותה ביקורת על טליה, שזרקה את התיאטרון, שגנבה רעיונות מאנשים, שלא שלמה להם שקל, ועוד, אף באמצעות שימוש באותן מילים.

להשלמת התמונה יצוין, כי לאחר הדיון הנ"ל, בהתאם להחלטה שנתתי בעניין זה, הגיש ב"כ הנתבעת הודעה לפיה הנתבעת מודיעה כי היא חוזרת ומכחישה שכתבה את הפרסום כולו. לא נעשה כל ניסיון ליישב הכחשה גורפת זו עם הודאתה המפורשת של חווה בחלק מן הפרסום, או עם התכנים הזהים לאמור בפרסום, שעלו מדבריה בדיון.

תוכן הפרסום עולה גם בעדותה של חווה בישיבת ההוכחות, בהתייחס לחלק מן ההתבטאויות בו. מחלקן לא התנערה, לחלקן סירבה להתייחס, ואת חלקן אישרה. כך למשל, לשאלה אם היא מכירה את טליה כמי שגייסה לטובתה "טונה של כסף" השיבה שאינה רוצה לענות על כך (עמ' 20,

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 17-02-39704 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

ש' 22-23); לטענתה בדיון, היא לא כתבה בפרסום שטליה זרקה את תיאטרון שורשים, אבל זו עובדה שהיא זרקה (ש' 21, עמ' 15-16); תשובתה כי אינה יכולה להגיד שטליה לא גנבת (עמ' 21, ש' 21-22). וכשנתבקשה להתייחס לגרסתה לפיה פרסמה שורה אחת מתוך הפרסום ונשאלה אם מישהו אחר נכנס למחשב שלה, בעלה או הילדים וכתב, ענתה "אם אחד מהחברות שלה נכנס לפוסט שלה ועשתה מה שעשתה, מה הבעיה לעשות את זה?"

לא ניתן על ידי חווה כל הסבר לכך ששמה המלא מופיע בפתח הפרסום ובתוכו: "אני חווה אלמו שקל אחת לא קיבלתי...". והאם לטענתה מישהו כתב בשמה, ומדוע.

חמישית, לטענת חווה (עמ' 19 ש' 9-10) בתגובת שפרסמה לפוסט של טליה כתבה: "את לא יכולה לקחת את כל הקרדיט עלייך יש עוד אנשים שהיו שותפים להליך".

אין בידי לקבל כי זו הייתה התגובת עליה קם הקצף, ושעליה התבקשה להתנצל. מדובר בהתבטאות לגיטימית, המנוסחת בדרך ארץ, שאין בה עלבון או השפלה, ואילו זה היה תוכנה, לא היה פרסומה מעורר אצל התובעת והעדויות מטעמה את הזעזוע והטלטלה שעורר בהן, לטענתן, הפרסום מושא התביעה; לא הייתה נדרשת מעורבות של שלושה מתווכים לצורך הרגעת הרוחות; אף לא היה צורך בהתנצלות חווה "...לא חשוב מה את הולכת לעשות **בדיעבד לא הייתי כותבת כך**".

9. לסיכום נקודה זו - ריבוי הגרסאות; ההודאה החלקית המפורשת על כתיבת שתי שורות מהפרסום, הקושרת את חווה אליו; הזהות בין תוכן דבריה בדיונים, לבין הפרסום, אגב שימוש באותן מילים ממש, מובילים למסקנה כי לא ניתן לקבל את הכחשתה של חווה לכתיבת הפרסום. כממצא עובדתי אני קובעת אפוא, כי ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי הוכח, כי חווה היא שכתבה את הפרסום.

10. הנתבעת טענה, כי העתק מצילום הפרסום לא צורף לתצהירי העדות מטעם טליה ולא הוכח בעדותן כי הן מתייחסות לאותו פרסום. לא מצאתי ממש בטענה זו. לנוכח קביעתי שמדובר בפרסום אותנטי שצולם ממסך המחשב של טליה, שכל העדות, (למעט אסתי שורר (להלן - **אסתי**) שראתה אותו במחשב בביתה) העידו כי ראו אותו במחשב של טליה, והתייחסו בתצהירים ובעדות מטעמן לטענות קונקרטיות שעלו בו, מסירה ספק באשר לאפשרות כי העדות מתייחסות לפרסום שאינו הפרסום מושא התביעה.

11. אפנה להלן לבחינת הטענה השנייה, האם הפרסום מהווה לשון הרע.

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

האם הפרסום מהווה לשון הרע

12. סעיף 1 לחוק לשון הרע קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו, או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

13. ההגדרה מורכבת מארבע חלופות, שהראשונה בהן מגדירה לשון הרע כפרסום העלול לפגוע בשמו הטוב של אדם בעיני אחרים ולפגום בהערכתו בעיני הבריות. זו החלופה הרלוונטית לענייננו, יתר החלופות מתייחסות למקרים קונקרטיים.

14. השאלה אם פרסום מהווה לשון הרע נבחנת לפי אמות מידה אובייקטיביות, לאמור, מה המשמעות של הפרסום בעיני הקורא הסביר והרגיל, ומה ההשפעה שעלולה להיות לו על האופן בו נתפס הפרט בעיני הבריות (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני (פורסם בנבו) (1989)), ולא לפי תחושת העלבון הסובייקטיבית של הפרט מן הפרסום, או מכוונתו הסובייקטיבית של המפרסם (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, (פורסם בנבו) (2002)).

15. האמירות המודגשות בפרסום לעיל, שלטענת טליה הן דברי כזב המהווים לשון הרע על אודותיה, אכן מהוות לשון הרע נגדה, ביחס לכל אחת מן האמירות עליהן היא מצביעה, וברושם הכללי העולה מן הפרסום.

16. הפרסום מאזכר את טליה בשמה ומאזכר פרטים המזהים אותה בנקל. נטען בו, כי אינה ראויה לייצג את העדה האתיופית כי היא מחפשת מקור פרנסה, ולא לחבר תרבויות; היא מוצגת בו כמי שגנבה רעיונות של אנשים; מתפרנסת על גב בני הקהילה שיוזמים ועובדים קשה; גייסה על גב הקהילה "טון כסף"; זרקה את התרבות האתיופית ואת תיאטרון שורשים; רומסת אנשים חלשים כדי לקדם את עצמה ומקלקלת את היחסים בין בני הקהילה.

17. קריאה סבירה של הפרסום מציגה את טליה כאישה המונעת בעיקר שמשיקולים כספיים, מסכסכת בין בני העדה ומנצלת את חולשתם, וכמי שפגעה בתיאטרון שורשים, במשתתפות בו

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 17-02-39704 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

ובקהילה, משיקולים עסקיים ותחרותיים. דברים אלה מתפרשים אצל הקורא הסביר כאמירות המטילות דופי באישיותה, יושרתה, מניעה ומקצועיותה של טליה, ויש בהם כדי להשפיל ולבזות אותה בעיני הבריות. מדובר בפרסום שהוא בגדר לשון הרע לפי ההגדרה שבחוק.
18. המסקנה מכל האמור לעיל היא, כי הפרסום מהווה לשון הרע על טליה.

יסוד הפרסום

19. בפסיקה ענפה נקבע (ר' לדוגמא, בר"ע (מחוזי חי') 850/06 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט והפסיקה אליו מפנה (פורסם בנבו, 22.4.2007) כי "פרסום" בחוק איסור לשון הרע כולל גם פרסום ברשת האינטרנט כפי שעולה מלשון הסעיף:

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.

20. לטענת חווה, טליה עצמה אחראית לפרסום בכך ששיתפה את כל העדות מטעמה בתוכנו. על פי סעיף 2(ב)(2) לחוק די בכך שהפרסום עשוי היה להגיע לאדם זולת הנפגע כדי למלא אחר הגדרת "פרסום" לשון הרע. היינו, אין צורך בהוכחה שהפרסום הגיע לאחר, ודי בקיומו של פוטנציאל לכך. למעלה מן הצורך יצוין, כי אסתי העידה שנחשפה לפרסום במחשב בביתה (עמ' 8, ש' 17-25) ובנוסף, הפרסום בפייסבוק, יצר חשיפה מיידית לעיני חבריה של טליה ברשת.

21. סיכומם של דברים, משנקבע בפסיקה כי אין מניעה להחיל את ההוראות המהותיות של חוק איסור לשון הרע על כותב שפרסם את דבריו ברשת האינטרנט, ומשהוכח כי מדובר בפרסום של לשון הרע, עומדות לתובעת התרופות והסעדים לפי חוק איסור לשון הרע, כפי שלנתבעת יעמדו כל ההגנות והחסינויות על פי אותו חוק.

22. לבחינת תחולת ההגנות המנויות בחוק על הפרסום אפנה להלן.

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

ההגנות

23. בכתב ההגנה מטעמה לא טענה הנתבעת לתחולת הגנה כלשהי על הפרסום מושא התביעה. היא טענה שכתבה תגובת אחרת, שעליה חלות הגנות 14-15 לחוק.

24. משלא נטען בכתב ההגנה לתחולת ההגנות על הפרסום מושא התביעה, אין מקום להידרש להן. מעבר לנדרש, ושעה שעלתה טענה לתחולת ההגנות בסעיפים 14-15 לחוק, אף אם לא על פרסום זה, יצוין, כי מן הראיות עולה, שהגנת אמת דיברתי (סעיף 14 לחוק) אינה חלה על הפרסום, בנסיבות בהן שוכנעתי כי הטענה שטליה "זרקת" את התיאטרון והקימה תיאטרון מתחרה לא הוכחה כשאת ניהול התיאטרון העבירה לאחר 13 שנים באופן מסודר וללא תמורה; כי פעילותה לאורך השנים לטובת הקהילה האתיופית-יהודית בבית שאן ותיאטרון שורשים שנעשתה בהתנדבות עליה זכתה להערכה הוקרה וקיבלה את "אות הנשיא למתנדב" מטעם המועצה להתנדבות בישראל; ושעה שהכסף שגייסה שימש לטובת רכישת ציוד לתיאטרון, למימון מורים לתיפוף ריקוד ותנועה להכשרת השחקניות וכיוצא באלה.

25. בסיכומים מטעמה טענה חווה לראשונה, שאם יקבע כי היא שכתבה את הפרסום "מדובר בהבעת דעה ולא בלשון הרע". ככל שהכוונה בטענה לקונית זו היא לתחולת סעיף 15(4) לחוק על הפרסום, אין בידי לקבלה. הגנה של הבעת דעה על אדם מותנית בכך שהפרסום נעשה בתום לב, ושלא חרג מתחום הסביר. במקרה דנן הפרסום לא נעשה בתום לב, והוא פגע בטליה במידה גדולה משהייתה סבירה ונחוצה לחווה להבעת דעתה. בנוסף חלק ניכר מן האמירות לא נכתבו כהבעת דעה אלא כעובדות, לגביהן קבעתי כי אין נכונות.

26. טענת הנתבעת בסיכומים מטעמה (בסעיף 32) לפיה הסכמת הצדדים שחוה תתנצל וטליה לא תתבע אותה, מהווה הגנה בפני תביעה זו, אינה הגנה המוכרת בחוק. מעבר לאמור, כפי שעולה מסעיף 4 לכתב ההגנה, ההתנצלות של חווה לטליה נשלחה בהודעת וואטסאפ מיום 27.3.17, לאחר מועד הגשת התביעה ביום 15.2.17. טענת חווה כי התנצלה לפני הגשת התביעה לא הוכחה.

27. הטענה, שנדחתה לעיל כי הפרסום אינו מסמך הפרסום אינו קביל, גם היא אינה מוכרת כהגנה בחוק.

28. סיכומם של דברים, לנוכח האמור אני קובעת, כי לא חלה על הפרסום הגנה מן ההגנות המנויות בחוק.

בית משפט שלום בבית שאן

ת"א 17-02-39704 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

הפיצויים

מה שיעור הפיצויים המגיע לטליה מחווה, עקב פרסום לשון הרע?

29. התביעה הוגשה בסכום של 100,000 ₪, בשיעור התקרה הקבועה לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק בגין פרסום שנעשה "בכוונה לפגוע", לפי [סעיף 7א\(ג\)](#) לחוק.

30. במסגרת ההליך לא הובאו ראיות להוכחת נזק ממוני שנגרם לתובעת עקב הפרסום. בסיכומים טענה כי עברה לילות מסויטים, נזקקה לטיפול נפשי וחווה מחשבות אובדניות. על מצבה הנפשי העידו גם חלק מן העדות. בהתייחסותה לחקירתה הנגדית אמרה: "...הרגשתי זלזול כשדיברתי על רצח נפש של אדם אחר. אני רוצה לומר לאדם שיושב פה, אם זה נשמע דרמטי אנשים שנראים כמוני וילדים במדינה וגם בחו"ל היו כאלה ששמו קץ לחייהם כשעברו טלטלה כזו" (עמ' 13 ש' 36). לא הובאו ראיות בעניין זה.

31. ענייננו אפוא בפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, כפי שהתבקש בכתב התביעה. [סעיף 19](#) לחוק מונה שיקולים בהם רשאי בית המשפט להתחשב בין היתר בבואו לפסוק פיצויים כאמור, שאינם בגדר רשימה סגורה. [ברע"א 4740/00 לימור אמר נ' ואח' נ' אורנה יוסף ואח', \(פורסם בנבו\)](#) דן בית המשפט העליון באמות המידה לקביעת פיצויים בגין תביעת לשון הרע ובין היתר נקבע כי: "הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו של הניזוק... לתקן את הנזק לשמו הטוב, למרק את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע... בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב וסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד... ככל שהתפוצה היא רבה יותר, הנזק עשוי להיות גדול יותר והפיצוי רב יותר" (עמ' 524-525).

32. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, בכלל זה, חומרת הביטויים; היקף החשיפה לפרסום; משך הזמן משעת הפרסום ועד מחיקתו בתוך פחות מיממה; והתרשמותי מהפגיעה שנגרמה לטליה, אני רואה להעריך את הפיצויים לטליה בסך של 8,000 ₪.

33. בשולי הדברים לא בשולי החשיבות יצוין; כי משלב מסוים בתיק חרגה התנהלות ב"כ הנתבעת מכל נורמה ראויה. הדבר בא לביטוי בהתנהגות חריגה בבית המשפט, בהפרת החובה לשמירה על כבוד בית המשפט ועל תרבות הדיון, כמו גם באופן המבזה והמשתלח בו נכתבו הסיכומים מטעם הנתבעת.

בית משפט השלום בבית שאן

ת"א 39704-02-17 ארגמן נ' אלמו

תיק חיצוני:

34. אני מורה למזכירות להעביר העתק מן הסיכומים מטעם הנתבעת, לנשיא בתי משפט שלום מחוז צפון, כב' השופט דורון פורת, לעיון ובחינה.

סוף דבר

35. התביעה מתקבלת.

36. אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת פיצויים בסך 8,000 ₪. כן אני מחייבת את הנתבעת בתשלום הוצאות התובעת בסך 5,000 ₪.

37. הסכומים האמורים ישולמו בתוך 45 ימים מהיום, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין עד מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, ב' תמוז תשע"ח, 15 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

אפרת רבהון, שופטת

